

Predikan i Kindaholms församling 2014 av Tobias Bäckström

Annandag jul

"Martyrerna"

Jer 1:17-19

Apg 6:8-15

Matt 10:16-22

Ps: 113:1-2, 119:2-4, 248, 122:2-3, 113:3-4

Tänk dig att du skulle stöta på en bilförsäljare från Volvo som försöker övertala dig att köpa en bil. Han förklarar ingående hur bra bilen är, alla finesserna och att du ska få den till ett mycket facilt pris. Det finns helt enkelt ingen bil som kan matcha en sådan här Volvo när det gäller pris och kvalitet.

Men om du då frågar honom vilken bil han kör privat och han svarar Toyota, hur trovärdig blir han då? I ett slag skulle alla hans fina ord falla platt på marken. Kör han en annan bil själv än den han talar så varmt för blir han inte övertygande. Men om det skulle visa sig att han själv faktiskt äger just en sådan bil som han vill sälja till dig ökar nog ditt intresse för bilen.

Detta visar att ord inte väger så tungt om det inte stämmer överens med personens liv i övrigt. Det som övertygar är inte vad folk *säger* utan vad folk *gör*.

Detta gäller naturligtvis ännu mer när man talar om grunden för det eviga livet. Om man berättar att döden är besegrad och att Jesus är starkare än liv och död, tänk då att det plötsligt skulle bränna till och man står öga mot öga inför döden för sin tros skull. Vad man gör då är väldigt avgörande för trovärdigheten av det man tidigare sagt. Avsäger man sig sin tro för att rädda sitt skinn? Eller är man beredd att gå in i döden för sin tro?

De sistnämnda som verkligen gör detta kallas för martyrer. Idag firar vi minnet av den helige Stefanos, kyrkans första martyr, han som vi hörde om i epistelläsningen som stenades till döds för att han inte ville lämna sin tro på Jesus.

Martyr betyder vittne. Men varför kallas dessa för vittnen, dessa som gått i döden för sin tro. Ja, just genom att inte vika ner sig när allt ställdes på sin yttersta spets så blev de kyrkans trovärdigaste vittnen. Stefanos och andra martyrer visar att deras budskap inte bara var tomma ord. De menade verkligen vad de sa och de trodde på budskapet, ja de levde sitt budskap så innerligt att de också kunde dö för det.

Genom hela kyrkans historia har dessa martyrer funnits, dessa vittnen som genom sina liv bevisat att den kristna tron inte bara håller att leva på utan också dö på. Organisationer som Opendoors och Martyrkyrkans vänner kan vittna om hur detta i allra högsta grad också är ett nutida fenomen. Kristendomen är världens mest utsatta och förföljda religion. I stora delar av mellanöstern töms nu länderna på kristna. De som blir kvar får ofta plikta med sitt liv.

Ändå kommer inte det mest aggressiva förtrycket från islamska utan ateistiska regimer. Nordkorea är den stat där det är allra svårast för kristna just nu. Lee Sung Ae är en kvinna som mot alla odds lyckats fly från Nordkorea. I mitten av 90-talet konverterade hon till

kristen tro och blev med i en hemlig bibelstudiegrupp. Men hennes granne fattade misstankar och anmälde henne. Hon blev sedan utsatt för tortyr för att försöka få henne att ange dem andra. När hon vägrade att avslöja vilka de andra var hamnade hon i fängelse. En gång var Lee så svag att hon togs för att vara död och hennes kropp bars ut, vilket gjorde att hon till slut lyckades fly.

Samtidigt finns det mitt bland dessa förskräckliga historier även hopp. När man börjar förfölja och döda de kristna så innebär ju det att man inser att det ligger något i de kristnas budskap, därför måste de utrotas. För om den kristna tron bara vore nonsens, utan sanningshalt, varför skulle man då ägna kraft och energi till att försöka utrota den. Nej, det är bara det som är på riktigt som också är farligt och som man har anledning att bekämpa. Och alla som ser vad som sker, de förstår detta. När förföljandet börjar så är segern nära.

I Sverige har vi religionsfrihet och vi slipper lida och dö för vår tro. Men vi får inte glömma våra bröder och systrar som inte får uppleva samma rättigheter som vi. Men martyr betyder vittne och man kan vittna med sitt liv även om man inte behöver gå i döden. Det handlar om att leva som man lär, låta liv och lära bli ett. Johannes Chrysostomos, en kyrkofader från slutet av 300-talet har sagt: ”Det skulle inte behövas några predikningar om våra liv vore lysande. Det skulle inte behövas några ord om vi vittnade med våra gärningar. Det skulle inte finnas några hedningar om vi vore sanna kristna.”

Det som Chrysostomos talar om är trovärdighet. Just det som martyrererna ägde. Vi är kallade att gå i deras fotspår. Även om det inte handlar om ett blodigt martyrium för vår del så finns det dagligen möjlighet att gå i martyrernas spår. Varje dag få vi leva i överlåtelse där vi ger våra liv till Gud och det är inte mindre värt. Och på det sättet kan vi också bli martyrer, det vill säga vittnen, där vi vittnar med våra liv.